

Hendrik de Vries

ZIE MIJ NIET AAN

(Afscheidslied van een roover aan zijn meisje, gedicht toen hij werd weggevoerd om te worden gefusileerd in La Alhóndiga de Granaditas. - uit *Gedichten naar Mexicaanse Volksliederen*)

Zie mij niet aan, doe mij geen vragen,
Toon mij voor troost geen medelij:
't Ongeluk, dat mij altijd heeft geslagen,
Gaat met het eind van 't leven voorbij.

Steeds bleef ik eenzaam; nooit kende ik mijn vader,
Ik had een moeder die vroeg mij ontviel;
Ik had een vriend, hij werd mijn verrader;
Liefde vermoordde de rust van mijn ziel.

Wat zal nog hopen, wat zal nog vreezen,
Hier of hierna, wie 't geloof heeft verloren?
Enkel het graf kan zijn jammer genezen,
Enkel het graf kan zijn snikken smoren.

Anthonie Donker

QUAND MÊME

Het blijft gelijk; overal is hetzelfde.
Of men in prauwen aan de goudkust vaart
Of door de nevels van het westen staart,
Bij regen, zon, windstilte en storm - hetzelfde

Over de grijze onafzienbre zeeën
En langs de steilste, onbereikbre rotsen,
Achter de heuvels en voorbij de trotsche
Bergtoppen, in 't oerwoud, aan open reeën;

En door den tijd, het andere verschiet,
Achterwaarts, voorwaarts, in een blind opvolgen
Van dagen, jaren en van eeuwen, golven
Opstuivend en verzinkend in het niet;

Helden, hetaeren, keizers, gladiatoren,
Kruisridders, monniken en troubadours,
Dichters, danseuses en toreadoren
Volgden dezelfde onafwijkbre koers;

Onder dezelfde sterren zochten allen
Haastig hetzelfde: een klein geluk veroovren,
De gunstelingen van het lot, de poovren,
Elk onderscheid is eindelijk weggefallen –

Maar dat men zich den dood ermee berokkent
Ruimschoots weegt toch daartegen op dit Spel
Van liefde en leed, ontgoochlend, bitter, fel,
Maar dierbaar toch en weergaloos verlokkend.

Gabriël Smit

AVOND AAN ZEE

Over de zwarte wateren staat strak gespannen
de storm: een feilloos-zeker, laatst gericht,
dat voert ons blindelings uit de vertrouwde landen
der ijdelheid, tot wij – gebroken en ontwricht –
in de gekrampte kom van onze zwakke handen
slaan de vergeefsche trots van ons gezicht.

verre vuren grijpen smeekend naar het duister:
kleine, witte handen in een scherp gebed.
zij hebben schuw hun bangen, korten luister
aan deze strenge oneindigheid gewet, –
doch teruggeslagen in volstrekten kluister,
dit hart tot een verbeterd weerstand aangezet.